ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN της 14ης Μαΐου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Το Δικαστήριο επελήφθη δύο αιτήσεων που υπέβαλε στις 12 Μαρτίου 1984 το Tribunal de commerce του Melun, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, για την έκδοση προδικαστικών αποφάσεων, στο πλαίσιο των δικών που εκκρεμούν ενώπιόν του με αντικείμενο τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων.

Στο πλαίσιο των εν λόγω δικών, μια εταιρία, ένας ιδιοκτήτης σταθμού αυτοκινήτων και ένα επαγγελματικό σωματείο ζητούν την έκδοση Διαταγών που να υποχρεώσουν τις δύο υπεραγορές να παύσουν να πωλούν καύσιμα σε τιμές κατώτερες από τις κατώτατες τιμές που καθορίζει η γαλλική νομοθεσία και ιδίως η υπουργική απόφαση 83-58/Α της 9ης Νοεμβρίου 1983. Οι υπεραγορές αντικρούουν τους ισχυρισμούς των αιτούντων, υποστηρίζοντας μεταξύ άλλων ότι η υπουργική απόφαση αντίκειται προς το κοινοτικό δίκαιο. Προκειμένου να επιλύσει τη διαφορά, το Tribunal de grande instance υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

Όσον αφορά την υπόθεση 114/84,

« Τα άρθρα 3, στοιχείο στ), και 5 της Συνθήκης της 25ης Μαρτίου 1957 περί ιδρύσεως της ΕΟΚ έχουν την έννοια ότι απαγορεύουν στα κράτη μέλη να θεσπίζουν νομοθετικώς ή κανονιστικώς κατώτατες τιμές κατά τη λιανική πώληση από τους πρατηριούχους της απλής ή της βενζίνης σούπερ; »

Όσον αφορά την υπόθεση 115/84,

« 1) Ενόψει της θεμελιώδους αρχής του ελεύθερου ανταγωνισμού που ορίζει το άρθρο 3 της Συνθήκης της Ρώμης, είναι νόμιμη η ακολουθούμενη πρακτική κατώτατης τιμής;

2) Νομοθεσία επιβάλλουσα κατώτατες τιμές στα καύσιμα μπορεί να νοηθεί ότι ανταποκρίνεται σε επιταγή δημόσιας τάξεως κατά την έννοια του άρθρου 36 της Συνθήκης; »

Αν εξαιρεθεί μια λεπτομέρεια, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία οφείλονται οι παρούσες διαφορές, είναι παρόμοια με εκείνα της υπόθεσης 231/83, Cullet κατά Centre Leclerc, επί της οποίας το Δικαστήριο εξέδωσε απόφαση στις 29 Ιανουαρίου 1985. Η μόνη διαφορά έγκειται στο γεγονός ότι η έκπτωση που στάθηκε αφορμή για την παρούσα δίκη έλαβε χώρα κατά τους μήνες Φεβρουάριο και Μάρτιο 1984 και επομένως διώκεται βάσει της υπουργικής απόφασης 83-58/Α της 9ης Νοεμβρίου 1983 και όχι της υπουργικής απόφασης 82-13/Α, την οποία κατήργησε και αντικατέστησε η πρώτη από τις 15 Νοεμβρίου 1983. Πρέπει, κατά συνέπεια, να εξεταστεί αν και κατά πόσο το στοιχείο αυτό μεταβάλλει τα πράγματα ως προς τα ζητήματα κοινοτικού δικαίου που ανακύπτουν.

Βάσει της γαλλικής νομοθεσίας που ίσχυε κατά το χρόνο των πραγματικών περιστατικών τόσο της υπόθεσης Cullet όσο και των υπό κρίση υποθέσεων, η κατώτατη τιμή λιανικής πωλήσεως καθοριζόταν απλώς με την αφαίρεση ορισμένου ποσού φράγκων ανά λίτρο από την ανώτατη τιμή πωλήσεως ανά λίτρο, η οποία καθοριζόταν με περίπλοκους υπολογισμούς που περιγράφονται στις προτάσεις και στην απόφαση της υπόθεσης Cullet. Βάσει της υπουργικής απόφασης 82-13/Α, που ήταν η επίδικη στην υπόθεση Cullet, το προς αφαί-

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

ρεση ποσό ανερχόταν σε 9 centimes ανά λίτρο για την απλή βενζίνη και σε 10 centimes ανά λίτρο για τη βενζίνη σούπερ. Από τις 15 Νοεμβρίου 1983, τα ποσά των επιτρεπόμενων μειώσεων καθορίστηκαν σε 16 και 17 centimes αντίστοιχα με την υπουργική απόφαση 83-58/A, που είναι η επίδικη στις υπό κρίση υποθέσεις. Αν εξαιρεθεί η διαφορά αυτή, το σύστημα καθορισμού της κατώτατης τιμής λιανικής πωλήσεως στη Γαλλία παρέμεινε κατ' ουσία αμετάβλητο. Κατά συνέπεια, οι υπό κρίση υποθέσεις αφορούν ουσιαστικά τα ίδια ζητήματα κοινοτικού δικαίου με εκείνα της υπόθεσης Cullet.

Παρ' όλον ότι τα ερωτήματα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο εν προκειμένω δεν μνημονεύουν όλα τα άρθρα της Συνθήκης που αποτέλεσαν αντικείμενο της απόφασης στην υπόθεση Cullet, είναι προφανές ότι με αυτά επιδιώκεται να διαπιστωθεί αν η επίδικη εθνική νομοθετική ρύθμιση συμβιβάζεται προς τις αρχές και τους στόχους της Συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και προς τις επί μέρους διατάξεις της περί εφαρμογής τους.

Οι παρατηρήσεις που κατέθεσε η εναγομένη στην κύρια δίκη στην υπόθεση 114/84, η Επιτροπή και η γαλλική κυβέρνηση (η τελευταία μόνο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση), δεν προσθέτουν κανένα νέο ουσιώδες στοιχείο στα επιχειρήματα που προβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου επ' ευκαιρία της υπόθεσης Cullet. Η απόφασή σας στην υπόθεση αυτή κάλυπτε όλα τα ζητήματα που είχαν ανακύψει και αφορούσαν τα άρθρα 3, 5 και 30. Εν προκειμένω δεν αποδείχτηκε, όπως δεν είχε αποδειχτεί και στην υπόθεση Cullet (σκέψεις 32 και 33), ότι έχει εφαρμογή κάποια από τις διατάξεις του άρθρου 36, ώστε να δικαιολογηθούν οι περιορισμοί επί των εισαγωγών και κατά συνέπεια να μην ισχύσει η απαγόρευση των μέτρων ισοδύναμου αποτελέσματος που περιλαμβάνει το άρθρο 30.

Κατ' εμέ, η απάντηση στα ερωτήματα που υπέβαλε το Tribunal de grande instance πρέπει, για τους λόγους που εκτίθενται στην απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 1985 στην υπόθεση Cullet, να είναι η ακόλουθη:

« 1) Τα άρθρα 3, στοιχείο στ), και 5 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν αντιτίθενται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση που προβλέπει τον καθορισμό εκ μέρους των εθνικών αρχών κατώτατων τιμών λιανικής πωλήσεως των καυσίμων.

2) Το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΟΚ αντιτίθεται σε τέτοιας φύσεως κανονιστική ρύθμιση όταν η κατώτατη τιμή καθορίζεται με αφετηρία μόνο τις τιμές παραλαβής από τα εθνικά διυλιστήρια, οι τιμές δε αυτές συνδέονται με την ανώτατη τιμή, η οποία υπολογίζεται βάσει μόνο των τιμών των εθνικών διυλιστηρίων σε περίπτωση που οι τιμές των καυσίμων στις ευρωπαϊκές αγορές αποκλίνουν περισσότερο από 8 % από τις τελευταίες.

3) Καμία από τις περιπτώσεις του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν αποδείχτηκε ότι συντρέχει, ώστε η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση να εκφεύγει της απαγορεύσεως του άρθρου 30 της Συνθήκης. »

Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων στις κύριες δίκες. Ως προς τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γαλλική Δημοκρατία και η Επιτροπή, δεν συντρέχει λόγος να αποφανθείτε.